Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 232 076 van 31 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN**
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse herkomst te zijn, op 11 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat W. VAN DOREN *loco* advocaat K. VERHAEGEN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Palestijnse herkomst te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 4 september 2017 België binnen en verzoekt op 8 september 2017 om internationale bescherming. Omdat verzoeker geen gevolg geeft aan de oproeping door de Dienst Vreemdelingenzaken wordt hij geacht afstand te hebben gedaan van zijn asielaanvraag.

1.2. Verzoeker verzoekt op 3 oktober 2018 een tweede keer om internationale bescherming. Op 11 juni 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"*A. Feitenrelaas*

U verklaart van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit Burj Al Shamali vluchtelingenkamp. U bent UNRWA geregistreerd. Sinds 2002 zou u actief zijn geweest bij Fatah. U zou steeds als soldaat 'jundi' voor de organisatie werkzaam zijn geweest binnen het kamp, voornamelijk op het gebied van bewaking. In april 2017 werd u echter uitgestuurd naar het vluchtelingenkamp Ain Al Hilweh om back up te zijn voor de plaatselijke leden van Fatah die er streden met de Badr groepering. Uw opdracht bestond erin de plaatselijke Fatah kantoren te bemannen zodat de Fatah militairen van Ain Al Hilweh de gevechten konden aangaan binnen het kamp. Toen er een laatste grootschalig offensief werd gepland in augustus 2017 besloot u hieraan niet meer te willen deelnemen en Libanon te verlaten. U vertrok op 6 augustus 2017 met behulp van uw eigen reisdocument en een ticket naar Ecuador uit Libanon. Bij uw transit in Spanje, verliet u de luchthaven en reisde via Frankrijk verder naar België waar u op 4 september 2017 bent aangekomen. Op 8 september 2017 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in. Met betrekking tot uw eerste verzoek werd gezien uw aankomst in Spanje een Dublin onderzoek gevoerd. In november 2017 nam u per ongeluk de verkeerde trein en kwam uit in Duitsland waar u volgens eigen zeggen werd gedwongen te blijven gezien u geen geld had om terug te keren en uw broer, in België woonachtig, u evenmin wou bijstaan. Nadat u genoeg geld had gespaard in Duitsland, keerde u terug naar België waar u op 3 oktober 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming indiende. Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: een kopie van uw UNWRA registratie, uw identiteitskaart, uw militaire kaart en uw rijbewijs. Uw paspoort zou door de Spaanse autoriteiten in beslag zijn genomen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81)

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie gehoorverslag CGVS, p.2). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Zo stelt u niet meer naar Libanon terug te kunnen keren omdat u door leden van de Badr groepering wordt bedreigd vanwege uw inzet in het conflict in Ain Al Hilweh (CGVS, pg.9). Tevens haalt u aan uit Fatah te zijn gezet (CGVS, pg.9).

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat uw taak in Ain Al Hilweh er enkel uit bestond de kantoren en de voorraad te bewaken als vervanging voor de Fatah leden afkomstig uit Ain Al Hilweh die daadwerkelijk de straten introkken om het gevecht met leden van de Badr groepering aan te gaan (CGVS, pg. 7). U zou niet zelf aan de gevechten hebben deelgenomen (CGVS, pg.7). U stelt dat u, net zoals de andere militairen die vanuit Burj Al Shimali in Ain Al Hilweh werden ingezet (CGVS, pg.7) in Ain Al Hilweh met de dood werd bedreigd en als ongelovige werd omschreven (CGVS, pg.7). Zij stelden jullie namen te kennen en te weten wie jullie waren (CGVS, pg.7).

Het is dan ook opvallend dat u, gezien bovenstaande bewering, zelf nooit werd bedreigd en tot op heden over geen enkele indicatie beschikt dat u mogelijks zou worden geviseerd (CGVS, pg.7, 10). Indien men daadwerkelijk over uw gegevens zou beschikken en daadwerkelijk de dreigementen geuit in Ain Al Hilweh zouden waar maken, kan men ervan uitgaan dat u anderhalf jaar na de feiten toch over enige indicatie zou beschikken.

Meer nog, gevraagd naar de jongens die ingezet zijn geweest in Ain Al Hilweh en die nog steeds in Burj Al Shimali verblijven, stelt u niet te weten of zij in Burj daadwerkelijk werden geviseerd of momenteel nog worden geviseerd (CGVS, pg. 9,11). U zou er immers niet naar hebben gevraagd (CGVS, pg.11). Nochtans beschikt u over voldoende kanalen om zich te informeren aangezien een groot deel van uw gezin nog steeds in Burj woonachtig is (CGVS, pg.4). Dat u zich enkel informeert over diegenen die voor u belangrijk zijn (CGVS, pg.11), kan geen afdoende reden vormen. Het is immers aan u, als verzoeker om internationale bescherming, om de nodige stappen te ondernemen om u te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormen voor uw vertrek en dat u zich informeert over de evolutie van uw persoonlijke problemen. Deze nonchalante houding jegens uw problematiek en uw gebrek aan initiatief u terdege te informeren, wijst op een ernstig gebrek aan interesse voor uw situatie en relativeert dan ook in ernstige mate de door u ingeroepen vrees.

U stelt verder laconiek dat indien er iemand zou zijn gedood, u het wel had vernomen (CGVS, pg.9). Het feit dat u, anderhalf jaar na de feiten, nog niet zou hebben vernomen dat iemand zou zijn omgekomen, ondermijnt bijkomend in ernstige mate uw vrees te zullen worden gedood omwille van dezelfde feiten.

U geeft aan dat men altijd gevaar loopt en men steeds kan gedood worden (CGVS, pg.11). Dit gegeven is puur hypothetisch daar u momenteel over geen enkele indicatie beschikt dat fatah leden die back up hebben verleend tijdens de gevechten in Ain Al Hilweh daadwerkelijk werden geviseerd of momenteel nog worden geviseerd. Het feit dat u zelf niet de nodige ernst besteedde aan deze zaak teneinde uw eigen risico adequaat in te schatten, ondermijnt verder uw vrees.

Wat betreft het gegeven dat u uit Fatah zou worden gezet en daardoor hun bescherming zou mislopen, dient opnieuw te worden opgemerkt dat u geen idee hebt hoe het momenteel zit met uw statuut binnen deze partij (CGVS, pg.12). U zou zich hierover opnieuw niet hebben geïnformeerd of navraag over hebben gedaan (CGVS, pg.12). Hierdoor kunt u ook uw stelling dat u eventueel een gevangenisstraf zou moeten uitzitten wegens desertie niet hard maken, simpelweg omdat u zich hierover niet hebt geïnformeerd. U stelt bovendien expliciet geen vrees te kennen ten aanzien van Fatah (CGVS, pg.10). Ook de stelling dat u misschien door de Libanese autoriteiten zou kunnen worden gearresteerd omwille van uw aanwezigheid in Ain Al Hilweh, is puur hypothetisch (CGVS, pg.10). Het enige voorbeeld dat u aanhaalt is van een jongen uit Al Bas die werd gevangen genomen omdat hij daadwerkelijk heeft deelgenomen aan de gevechten (CGVS, pg.10). Los van het feit dat dit vooreerst een loutere bewering betreft, beschikt u hoe dan ook over geen enkele indicatie dat de Libanese autoriteiten u daadwerkelijk zouden viseren.

Bovenstaande maakt dat u uw bewering te zullen worden geviseerd door salafisten omwille van uw aanwezigheid in Ain Al Hilweh tijdens de gevechten en u niet op bescherming van Fatah kan rekenen niet aannemelijk kunt maken. De door u voorgelegde documenten vermogen niet deze appreciatie in

positieve zin om te buigen daar deze enkel betrekking hebben op uw identiteit en uw lidmaatschap bij Fatah. Deze elementen worden door het CGVS niet meteen in twijfel getrokken.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Voorts blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat er op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. De financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de VSA, had tot gevolg dat UNRWA voor 2018 opkeek tegen een financieel tekort van naar schatting $446 miljoen. Deze toezegging, samen met de bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, heeft er voor gezorgd dat UNRWA's deficit van 446 miljoen dollar gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNWRA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Burj Al Shamali erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

In casu blijkt dat u school hebt gelopen, weliswaar maar tot de 6de graad van het lager onderwijs; dat u naast uw werk voor Fatah werkte in een carrosserie zaak (CGVS, pg. 4; dat uw broers in Libanon werken als taxichauffeur en huisschilders (CGVS, pg.3), dat u drie broers in België en een zus in Duitsland heeft (CGVS, pg.3) en uw broer geld stuurt naar uw moeder (CGVS, pg.4), dat uw familie eigenaar is van een huis waarin drie appartementen zijn opgenomen (CGVS, pg.3), dat u toegang had tot medische zorg van UNRWA en dat u de helft van uw reis, nl. 5000 dollar, zelf kon bekostigen (CGVS, pg.4). U stelt eveneens dat u er wel in slaagde rond te komen (CGVS, pg.4).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 7 augustus 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20190514_0.pdf of https://www.cgvs.be/nl) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh.Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen

verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geviseerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geviseerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooide zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een

ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, D van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker vangt de uiteenzetting van zijn enig middel aan met het citeren van artikel 1, D, tweede lid, van het Verdrag van Genève en het geven van een theoretische uiteenzetting hierover, aan de hand van rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) en een nota van UNHCR. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal hem ten onrechte uitsluit van de vluchtelingenstatus en dat de bestreden beslissing op verschillende vlakken tekort schiet.

Vervolgens zet verzoeker het volgende uiteen over zijn persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid, en meer in het bijzonder over de redenenring van de commissaris-generaal over zijn geloofwaardigheid:

"*Verwerende partij trekt de werkzaamheden van verzoeker bij Fatah niet in twijfel. Hetzelfde geldt voor verzoekers aanwezigheid in het Ain Al Hilweh. Dit zijn wezenlijke elementen van het profiel van verzoeker alsook van diens vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Libanon.*

Verwerende partij stelt wel dat verzoeker er niet is in geslaagd zijn bewering dat hij geviseerd zou worden door salafisten omwille van zijn aanwezigheid in Ain Al Hilweh aannemelijk te maken.

Verzoeker wenst verwerende partij eraan te herinneren gehouden te zijn aan de wettelijke onderzoeksplicht. Het administratief dossier bevat geen enkele concrete objectieve informatie over het profiel van verzoeker, namelijk een lid van Fatah die actief was in het kamp van Ain Al Hilweh en geviseerd werd door de Badr groepering. Meer specifiek diende door verwerende partij een inschatting te worden gemaakt van de vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Burj El Shemali.

Meer nog, het administratief dossier bevat geen enkele objectieve informatie over de actuele veiligheidssituatie in Libanon. De door verwerende gevoegde informatie heeft louter betrekking op de bijstand door UNRWA, de leefomstandigheden in de Palestijnse vluchtelingenkampen en de

terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon. Dit wordt verder in dit verzoekschrift verder behandeld.

Shahab Al-Muslim, onder leiding van Bilal al-Badr, is een extremistische islamitische groepering die het machtsvacuum opvulde dat gelaten werd door het afzwakken van de Palestijnse autoriteiten waaronder Fatah. Verschillende leden worden verdacht aanslagen te hebben gepleegd in Libanon.[1] Bovendien handelt deze organisatie niet alleen maar wordt er samengewerkt met tal van andere Islamitische groeperingen.

Verwerende partij acht het schijnbaar niet zinvol om een risicoanalyse van deze organisatie te maken en minimaliseert hiermee op schromelijke wijze de door verzoeker geuite vrees voor vervolging. Daarbij moet ook rekening worden gehouden met het feit dat Fatah niet langer instaat voor de bescherming van verzoeker na zijn vertrek uit Libanon.

Verwerende partij verzaakt aan de op haar rustende onderzoeksplicht zoals hieronder wordt uiteengezet.

Zoals er in het Beyond Proof rapport van UNHCR wordt samengevat:
"(…)" (Stuk 5)

Artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn stelt:
"(…)"

Deze bepaling werd naar Belgisch recht omgezet door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/6 stelt:
"(…)"

Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had, of had moeten hebben, op het ogenblik van de bestreden beslissing (EHRM 4 december 2008, Y t. Rusland, §81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. t. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, §107).

Samen gelezen met het recht op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 van het EVRM vereist artikel 3 van het EVRM dat verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doet van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§293 en 387).

De motiveringsplicht gebiedt verwerende partij hier omtrent motieven op te nemen. Zo stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in EHRM, 11 juli 2000, Jabari t. Turkije, § 50 het volgende:
"(…)"

Het Hof bevestigde dit principe in het EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 387:
"(…)"

Het onderzoek van verwerende partij schiet tekort en is onzorgvuldig. In deze zin moet verwezen worden naar het arrest EHRM, Singh t. België, 2 oktober 2012:
"100. (…)"
"104. (…)"

Het Hof van Justitie heeft in de zaak van 22 november 2012, M. M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland en Attorney General, C-277/11, de samenwerkingsplicht als volgt verduidelijkt:
"(…)"

Verwerende partij heeft op grond van artikel 10 van de herschikte Procedurerichtlijn de plicht er voor te zorgen dat er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken.

Artikel 10.3 en 10.4 van de herschikte Procedurerichtlijn stellen:

"(…)"

De motivering van verwerende partij is dan ook gebrekkig en mist de noodzakelijke onderbouw om zelfs maar in de onderzoeksfase van de verklaringen en aangebrachte elementen, enige validiteit na te streven.

Zonder de bovenvermelde noodzakelijke objectieve informatie kan verwerende partij niet op een degelijke en geïnformeerde manier onderbouwde inschattingen maken van verzoekers verklaringen, laat staan op gemotiveerde wijze besluiten dat er in hoofde van verzoeker geen sprake is van een vrees voor vervolging.

Omwille van dat feit dat verwerende partij in gebreke is gebleven onderzoek te doen naar een aantal essentiële elementen van verzoekers vrees voor vervolging schendt het op manifeste de op haar rustende wettelijke onderzoeksplicht zoals hierboven uiteengezet."

Daarna gaat verzoeker in op de opdracht van het United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (hierna: UNRWA). Hij stelt hierover het volgende:

"*In het kader van een correcte toepassing van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag moet worden nagegaan of UNRWA de nodige bijstand kan leveren aan verzoeker.*

De vraag die zich opdringt is wanneer UNRWA zijn opdracht niet langer kan volbrengen.

Een eerste indicatie vinden we opnieuw in het El-Kott arrest:
"(…)"

Hieruit volgt dat de bijstand wordt geacht te zijn opgehouden in twee gevallen: als het voor UNRWA in het algemeen onmogelijk is haar opdracht te vervullen, maar ook indien de levensomstandigheden op zich niet menswaardig zijn.

UNRWA moet levensomstandigheden bieden die stroken met de opdracht waarmee ze is belast. Hiervoor dienen we uiteraard naar het mandaat van UNRWA te kijken.

Het mandaat van UNRWA vloeit voort uit resolutie 302 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties (General Assembly Resolution 302, A/RES/302 (IV), 8 December 1949 - stuk 6).

In deze resolutie wordt het mandaat van UNRWA als volgt beschreven:
"(…)"

Er kan dus afgeleid worden dat het om het voorkomen van verhongering en leed ging, en het bevorderen van de voorwaarden voor vrede en stabiliteit, door directe hulpverlening en werkprogramma's, meer bepaald zoals aanbevolen door de Economie Survey Mission.

De Economie Survey Mission werd opgericht op 23 augustus 1949 door de United Nations Conciliation Commission for Palestine. In het eerste interim rapport van de Economie Survey Mission vinden we haar aanbevelingen in verband met UNRWA terug (stuk 7). Eerst worden de doelstellingen van de Economie Survey Mission verduidelijkt:
"(…)"

De aanbevelingen zijn dan de volgende:
"(…)"

Daarna wordt de aard van het soort werken waarvoor UNRWA leiding zou moeten bieden besproken. Het gaat om keynesiaanse openbare werken die zowel de agriculturele productie ten goede moet komen, als door arbeid de vluchtelingen een inkomen en waardigheid te bieden.

De aard van de hulpverlening (relief) wordt niet verduidelijkt. Maar UNRWA zelf geeft op haar website te kennen dat de hulpverlening werd ingebed in de human-development-aanpak:
"(…)" (http://www.unrwa.org/who-we-are/human-development-goals, stuk 8)

De opdracht van UNRWA bestaat er dus in levensomstandigheden te bieden die stroken met de menselijke waardigheid, i.e. sociale bescherming, beschutting, voedsel en onderwijs, en verzekeren dat mensenrechten ten voile worden beschermd. UNRWA zou ook arbeid moeten aanbieden met het oog op het verminderen van de hulpnood, en het versterken van de menselijke waardigheid. De opdracht van UNRWA is het garanderen van een degelijke levensstandaard, met uiterst respect voor de mensenrechten."

Verzoeker beargumenteert vervolgens dat de commissaris-generaal de werkelijke opdracht van UNRWA miskent. Hij licht dit als volgt toe:

"*In de bestreden beslissing stelt verwerende partij het volgende over de bijstand van UNRWA aan verzoeker:*
"(…)"

Verwerende partij stelt dus dat blijkt dat UNRWA nog bijstand levert en dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om om te gaan met de instroom van Syrische vluchtelingen in Libanon.

Dit op zich - het nog leveren van bijstand en het uitbouwen van een strategisch plan - is voor verwerende partij voldoende om te stellen dat UNRWA nog steeds in staat is de opdracht waarmee ze is belast uit te voeren.

Het administratief dossier bevat een COI Focus over "UNRWA financial crisis and its programmes" van 23 november 2018 waarin het GCVS de budgettaire tekorten van UNRWA onderschrijft. De stopzetting van de bijdrage door de Verenigde Staten sloeg een gat in hun begroting maar door verschillende toezeggingen werd het financieel tekort in 2018 teruggebracht tot 21 miljoen dollar.

Echter uit verschillende objectieve landeninformatie blijkt dat UNRWA voor 2019 opnieuw opnieuw tegen een aanzienlijk tekort aankijkt.

In januari 2019 verklaarde de Commissaris-Generaal van UNRWA, Pierre Krähenbühl, nog dat het voor 2019 op zoek moet naar 1,2 miljard dollar:
"(…)"
(UNRWA, "UNRWA launches 2019 emergency appeals and budget requirement totalling USD 1.2 billion, 29 january 2019, https://www.unrwa.ora/newsroom/press-releases/unrwa-launches-2019emergency-appeals-and-budget-requirement-totaling-us-12 - Stuk 9)

Dit wordt bevestigd in een artikel van de Jordan Times van 26 januari 2019. (Jordan Times, 'UNRWA still faces 1.2 billion USD funding shortfall for 2019', 26 January 2019, http://jordantimes.com/news/local/%E2%80%98unrwa-still-faces-12-billion-funding-shortfall-2019%E2%80%99 - Stuk 10)

Tijdens een conferentie in Stockholm in april 2019 bleek dat UNRWA nog steeds geconfronteerd wordt met een tekort van 200 miljoen dollar:
"(…)" Jordan Times, 'Stockholm talks call for renewing financial, political commitment to UNRWA, 13 april 2019, http://www.jordantimes.com/news/local/stockholm-talks-call-renewing-financial-political-commitment-unrwa - Stuk 11)

De informatie waarop verwerende partij zich baseert stelt de situatie veel te rooskleurig voor. Er bestaat nog steeds een aanzienlijk financieringstekort die ertoe leidt dat Palestijnen in Libanon moeten leven in erbarmelijk omstandigheden. Er ligt bovendien geen plan om tafel op dit probleem op lange termijn het hoofd te bieden.

Het CEDOCA rapport met betrekking tot de levensomstandigheden in de kampen werd op 12 juni 2015 is bovendien erg gedateerd.

Verzoeker wenst er op te wijzen dat de informatie die verwerende partij hanteert om te stellen dat UNRWA nog steeds haar opdracht kan uitvoeren in Libanon gedateerd is. Uw Raad besliste in arrest nr. 150 015 van 28 juli 2015 al dat verder onderzoek naar de actuele levensomstandigheden in de kampen Libanon noodzakelijk is:
"(…)"

Op pagina 10 wordt nog eens gesteld dat UNRWA te weinig budget heeft en gedwongen is om financiële bijstand aanzienlijk te verminderen en dringend geld nodig heeft hetgeen op vandaag nog steeds geldt.

Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar het strategisch plan van UNRWA om de impact van het Syrisch conflict te kunnen opvangen. Op basis van dit plan komt verwerende partij tot de conclusie dat UNRWA haar opdracht ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen in Libanon nog steeds vervult.

Omwille van budgettaire tekorten zal UNRWA het aantal special hardship cases (i.e. de meest kwetsbare gevallen) nog verder terugdringen. De medische bijstand geleverd door UNRWA is van weinig of geen kwaliteit en de infrastructuur van de kampen is rampzalig.

Hoe kan gezien deze feiten, besloten worden dat UNRWA haar opdracht nog kan vervullen ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen in Libanon?

Door de toestroom van Syrische vluchtelingen die zich aanbieden als goedkope werkkrachten, is het nog moeilijker voor Palestijnse vluchtelingen om werk te vinden en een inkomen te vergaren:
"(…)"

De door Cedoca gecontacteerde directeur van de NGO Najdeh, die instaat voor ontwikkelingsprojecten in Palestijnse vluchtelingenkampen:
"(…)" (Cedoca, COI-Focus, LIBANON: Leefomstandigheden in de Palestijnse vluchtelingenkampen, 12 juni 2015, p. 13).

Een door Cedoca gecontacteerde gezaghebbende bron die evenwel anoniem wenst te blijven:
"(…)" (Cedoca, COI-Focus, LIBANON: Leefomstandigheden in de Palestijnse vluchtelingenkampen, 12 juni 2015, p. 15).

Dat verwerende partij zich beperkt tot het citeren van een strategisch plan om hieruit af te leiden dat UNRWA voldoende bijstand levert, kan allerminst als een afdoend onderzoek worden beschouwd. Verwerende partij heeft dan ook niet voldaan aan de haar opgelegde samenwerkingsplicht, vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn.

Het plan is een oproep om fondsen te krijgen omdat de situatie in Libanon mensonwaardig en rampzalig is. Het feit dat dit plan bestaat, wijst er geenszins op dat UNRWA haar opdracht vervult, wel integendeel. Niets wijst er op dat de fondsen ook effectief zijn vrijgemaakt en dat het plan als dusdanig kon geïmplementeerd worden.

Uit de weinige informatie die gegeven wordt blijkt dat UNRWA er niet in slaagt in deze omstandigheden en met een budgettekort om haar opdracht te vervullen.

Verwerende partij gebruikt dan nog verder de bepaling 'mensonwaardige situatie' als negatief criterium om te duiden wanneer UNRWA haar opdracht vervult, en wanneer ze er niet in slaagt. Dit is niet conform de eigenlijke opdracht en het eigenlijke mandaat van UNRWA.

Verwerende partij meent dat enkel het nog bestaan van bijstand voldoende is om te stellen dat UNRWA haar opdracht nog vervult, terwijl het duidelijk is dat er erg duidelijke kwalitatieve vereisten bestaan voor die bijstand.

Indien UNRWA niet een zekere kwaliteit van bijstand kan leveren, een kwaliteit die bestaat uit het bieden van levensomstandigheden die stroken met de menselijke waardigheid, i.e. sociale bescherming, beschutting, voedsel en onderwijs, en verzekeren dat mensenrechten ten voile worden beschermd, kan UNRWA haar opdracht niet meer vervullen.

Dit anders interpreteren zou niet stroken met de geest van art. 1D Vluchtelingenverdrag. Zoals hierboven al gesteld, is dit artikel net in het leven geroepen om een verhoogde bescherming te bieden aan Palestijnse Vluchtelingen, die in de verschillende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties reeds erkend werden als vluchteling, en de continuïteit van hun bescherming te verzekeren. Dit wordt ook verschillende keren benadrukt door het Hof zelf in het arrest El Kott.

Het louter 'bestaan' van bijstand is niet voldoende. De bijstand moet aan zekere kwaliteitsvereisten voldoen om te kunnen stellen dat UNRWA haar opdracht vervult. De basis hiervoor blijkt duidelijk uit artikel 1D, paragraaf 63 van het El-Kott arrest, uit het mandaat van UNRWA en uit de manier waarop UNRWA haar eigen opdracht omschrijft.

De enige kwalificatie die verwerende partij aan de bijstand van UNRWA koppelt is negatief geformuleerd, in plaats van positief. Verwerende partij doet dit door het begrip 'mensonwaardige situatie' in haar redenering te smokkelen. Het begrip 'mensonwaardige situatie' verwijst naar artikel 3 EVRM en naar artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet en de met deze artikels gepaard gaande hoge bewijslast. Of UNRWA de levensomstandigheden kan bieden die stroken met haar opdracht betreft de algemene werking van UNRWA en vereist niet dat het risico op reële schade wordt geïndividualiseerd.

Er zijn fundamentele verschillen tussen de toepassing van artikel 1D en de verwijzing naar de opdracht van UNRWA, en artikel 3 EVRM (met inbegrip van bepalingen die qua inhoud overeenkomen met artikel 3 EVRM).

Zo vereist artikel 1D dat een Palestijns vluchteling ipso facto als vluchteling erkend wordt indien UNRWA haar opdracht niet kan vervullen. UNRWA werd met de opdracht belast een degelijke levensstandaard te garanderen, met uiterst respect voor de mensenrechten. Het houdt dus een positieve verplichting om een degelijke levensstandaard te creëren. Artikel 3 EVRM daarentegen houdt in eerste instantie een negatieve minimumverplichting in om personen niet mensonwaardig te behandelen. Een degelijke levenstandaard met uiterst respect voor de mensenrechten kan geenszins als equivalent gezien worden van het niet aan een mensonwaardige behandeling onderworpen te worden. De parameters verschillen immers zowel kwalitatief, als in de zin dat het ene een positieve verplichting inhoudt en het andere een negatieve verplichting. De grens ingebouwd in artikel 3 EVRM is niet de ondergrens voor de toepassing van artikel 1D.

Op zich zou het ook onzinnig zijn om enkel bij mensonwaardige omstandigheden te stellen dat UNRWA haar mandaat niet kan vervullen. Er bestaan immers al wettelijke garanties om mensonwaardige behandelingen te remediëren zoals artikel 3 EVRM en artikel 48/4, §2, B Vw. Artikel 1D is net in het leven geroepen om een verhoogde bescherming te bieden aan Palestijnse Vluchtelingen1."

Vervolgens argumenteert verzoeker na een theoretische uiteenzetting over artikel 3 van het EVRM dat de levensomstandigheden van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon het rechtstreekse gevolg zijn van de manier waarop Palestijnen door de Libanese overheid behandeld worden. Verzoeker laat in dit verband verder het volgende gelden:

"*De socio-economische en humanitaire situatie in de kampen is met andere woorden niet uit de lucht komen vallen. Het betreft een bewust beleid van de Libanese overheid en gaat in die zin veel verder dan de situatie in Sufi en Elmi. Waar het Hof in dat arrest nagaat in hoeverre de humanitaire situatie het gevolg is van direct en indirect overheidshandelen, dient er opgemerkt te worden dat de situatie in Libanon uiterst duidelijk is op dit vlak. De Libanese overheid heeft evenveel macht over de levensomstandigheden in de Palestijnse vluchtelingenkampen als een staat normaliter heeft over detentieomstandigheden. De Libanese overheid heeft een directe en totale verantwoordelijkheid voor dit beleid, gezien ze elk aspect ervan zelf gecreëerd heeft en in stand houdt.*

Het betreft een bewust overheidsbeleid ten opzichte van een specifieke bevolkingsgroep. Daarbij dient ook op andere Europese rechtspraak gewezen worden die stelt dat lidmaatschap van een groep die systematisch gediscrimineerd wordt voldoende is om het risico op een zelfde behandeling te individualiseren:

Zoals bijvoorbeeld, in het geval van een Somalische vluchteling van de Ashraf minderheid:
"(…)"

Evenals een islamitische Tunesiër die verdacht werd van terroristische activiteiten:
"(…)"

En, in het M.S.S.- arrest, bevestigde het Hof deze rechtspraak met betrekking tot asielzoekers in Griekenland:
"(…)"

Wat betreft de humanitaire omstandigheden werd er hierboven reeds gewezen op het tekort aan water, de overbevolking, de hygiënische problemen, het te kort aan voedsel, de werkloosheid, de medische problemen, het tekort aan onderdak en de bouwrestricties.

Wat betreft het perspectief op verbetering kan het volgende gesteld worden. UNRWA kampt met een chronisch financieel deficit. UNRWA werd opgericht als een tijdelijk agentschap. Het bestaan van UNRWA werd afhankelijk gemaakt van de implementatie van het recht op terugkeer vervat in Resolutie 194 (III). Tot op vandaag weigert Israël het recht op terugkeer te erkennen en wordt het mandaat van UNRWA om de drie jaar door de Algemene Vergadering verlengd.

Vandaag zijn we 65 jaar later, is er nog steeds geen duurzame oplossing gevonden, en is duidelijk geworden dat de Palestijnse vluchtelingen niet zullen kunnen terugkeren naar Palestina. Ondertussen wordt wel van hen verwacht dat zij verblijven in tijdelijke en vluchtig in elkaar geflanste vluchtelingenkampen. Deze kampen hebben nooit de bedoeling gehad een duurzame oplossing te vormen. De situatie verslechtert er met de dag en de bewoners van deze kampen dienen te overleven in onmenselijke omstandigheden.

Zoals eerder al vermeld betreft het een wettelijk verankerd beleid. Het ziet er niet direct naar uit dat er een einde komt aan het bloedvergieten in Syrië, en de impact van de oorlog in Gaza moet zich nog laten voelen. Al jaren is de situatie van de Palestijnen in de Libanese kampen stelselmatig aan het verslechteren :
"Volgens het laatste UNRWA-rapport (dd. 9/2011), dat nog geen rekening houdt met de Syrische vluchtelingencrisis, blijven de leefomstandigheden van Palestijnen in Libanon gestadig verslechteren en zien zij een sombere en onzekere toekomst tegemoet met weinig hoop op verbetering. (Cedoca, COIfocus, LIBANON: Leefomstandigheden in de Palestijnse vluchtelingenkampen, 29/01/2014, p. 6-7)".

Er kan dan ook met enige zekerheid gesteld worden dat er geen enkel perspectief op verbetering bestaat. In lijn met Sufi en Elmi dient dit door te wegen in het oordeel of er sprake is van een behandeling contra artikel 3 EVRM.

In een arrest heeft het EHRM nog eens geanalyseerd welke elementen allemaal in rekening moeten worden gebracht om te oordelen of een behandeling mensonwaardig is of niet. In het arrest Bouyid t. België van 28 september 2015 ging de Grote Kamer meer specifiek na of een kaakslag die werd toegebracht aan een minderjarige die werd vastgehouden door een politieagent een mensonwaardige behandeling inhield.

Het Hof oordeelde hierbij dat wanneer een individu van zijn vrijheid beroofd wordt, of geconfronteerd wordt met agenten, elk gebruik van geweld dat niet strikt noodzakelijk is door die persoon zijn gedrag zijn waardigheid in het gedrang brengt en artikel 3 EVRM schendt (§100). Elke interferentie met de menselijke waardigheid schendt de essentie van het Verdrag, zeker bovenvermeld gebruik van geweld, ongeacht de impact op de persoon in kwestie (§101). Het Hof oordeelt verder dat een kaakslag ("a slap to the face"), de persoon die er het voorwerp van vormt raakt in dat deel van zijn lichaam dat zijn individualiteit uitdrukt, zijn sociale identiteit weergeeft en zintuiglijk centrum is (§104). Het Hof geeft ook aan dat het kan volstaan dat het individu in kwestie meent dat hij vernederd werd (§105). Gezien de persoon in kwestie onder controle werd gehouden door de agent gaat dit ook gepaard met superioriteitsen inferioriteitsgevoelens en benadrukt zo'n kaakslag enkel die onevenwichtige verhouding en geeft het een gevoel van willekeur en onmacht en onrecht (§106). Overigens zijn personen die onder controle van de politie staan in die situatie kwetsbaar en heeft de politie de plicht hen te beschermen wat de vernedering verergert (§107). Ten slotte wordt ook opgemerkt dat de persoon in kwestie minderjarig was.

Palestijnse vluchtelingen bevinden zich ook in een situatie waarin hun bewegingsvrijheid (onder andere door eigendomsrechtelijke beperkingen) ernstig beperkt wordt. Zij worden vastgehouden in de kampen en de bewoonbare oppervlakte daarvan werd, ondanks de enorme bevolkingstoename, in de voorbije 50 jaar niet uitgebreid. De wijze waarop Palestijnen hun leven dienen te slijten in Libanon, als staatloze tweederangsburgers zonder perspectief op verbetering, en zonder toegang tot een hele waslijst aan beroepen, is bijzonder vernederend. Er is een geïnstitutionaliseerde inferioriteit van de Palestijnen in Libanon en binnen dit kader dienen de levensomstandigheden waarin zij gedwongen worden gekwalificeerd te worden als vernederend in de zin van artikel 3 EVRM."

Tot slot zet verzoeker met betrekking tot de mogelijkheid om naar Libanon terug te keren het volgende uiteen:

"*Verwerende partij meent in de bestreden beslissing dat "(…)"*

Echter, verwerende partij heeft nagelaten deze mogelijkheid tot terugkeer aan de praktijk te toetsen. Het administratief dossier bevat gedateerde informatie en heeft slechts betrekking tot de periode tot en met juni 2017. Het bevat geen recente concrete informatie over de terugname door de Libanese autoriteiten noch cijfers over het aantal vluchten die zijn teruggekeerd.

In dit kader moet erop worden gewezen dat we met zekerheid kunnen weten dat de Libanese autoriteiten in het verleden weigerden vluchtelingen terug te nemen:
"(…)" (RvV 27 mei 2013, nr. 103.506)

De Libanese autoriteiten hebben altijd weigerachtig gestaan tegenover het opnieuw toelaten van Palestijnse vluchtelingen op hun grondgebied. Dit wordt in eerste instantie aangetoond door de politiek van systematische uitsluiting van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese samenleving met de bedoeling te voorkomen dat zij zich definitief zouden vestigen op Libanees grondgebied. Verder duiden de beleidsveranderingen van de Libanese autoriteiten in het verleden op de onwil om Palestijnse vluchtelingen opnieuw op te nemen op hun grondgebied.

"(…)" (A. TAKKENBERG, "The status of Palestinian refugees in International Law, 1997, p. 112.)
"(…)" (SUSAM AKRAM & GOODWIN-GILL, "Brief Amicus Curiae on the status of Palestinian refugees under international refugee law", The Palestine Yearbook of International Law Vol. XI (2000/2001), p. 224-225)

Tot op vandaag zijn er geen cijfers van de Dienst Vreemdelingenzaken beschikbaar over het effectief afleveren van reisdocumenten aan Palestijnse vluchtelingen om terug te keren naar Libanon.

Op de website van de Libanese ambassade te Brussel staat te lezen dat Palestijnen voor de aanvraag van een nieuw reisdocument o.a. moeten voorleggen: "La carte de séjour sur le territoire du pays où l'intéressé réside, ou bien une attestation faisant preuve de lancement de la procédure d'obtention de cette carte". (http://libaneurope.be/passeport, zie ook administratief dossier)

Dat verzoeker geen Belgische verblijfskaart zal kunnen voorleggen aan de Libanese ambassade, is duidelijk. Hij beschikt immers enkel over een attest van immatriculatie zolang de asielprocedure loopt. Op het moment dat hij zou moeten terugkeren naar Libanon, beschikt hij niet over een verblijfstitel.

Of verzoeker een attest kan voorleggen dat een procedure werd opgestart om een verblijfskaart te bekomen, is niet duidelijk. Het is immers niet duidelijk wat met dit attest bedoeld wordt. In elk geval is het hoogst twijfelachtig of een attest inzake zijn afgesloten asielaanvraag zou voldoen.

Wanneer we de voorwaarden op de website van de Libanese ambassade dus nagaan, lijkt verzoeker niet in aanmerking te komen voor de aanvraag van een reisdocument. Op z'n minst moet dit onderzocht worden.

In een rapport van de 'Immigration and Refugee Board' van Canada lezen we dat Palestijnse vluchtelingen die vanuit Canada naar Libanon wensen terug te keren, moeten beschikken over een permanent verblijfsrecht in Canada. Om een reisdocument bij de Libanese ambassade aan te vragen, vereist de ambassade dat een Canadese verblijfstitel van onbepaalde duur kan worden voorgelegd. (Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, Liban : information sur les exigences et la marche à suivre pour un réfugié palestinien qui désire obtenir un titre de voyage; information indiquant si une vérification des antécédents criminels du demandeur est effectuée (2005-février 2014), 19 februari 2014, beschikbaar op: http://www.refworld.org/docid/546234534.html - stuk 14).

Het is dus mogelijk dat de Libanese ambassade in België gelijkaardige eisen stelt. Opnieuw, op z'n minst moet dit onderzocht worden. In dit geval zou verzoeker echter niet in de mogelijkheid verkeren om een reistitel aan te vragen."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:
- het artikel "*Niet-erkende beschermingsnood van Palestijnse vluchtelingen uit Libanon: de toepassing van artikel 1D Vluchtelingenverdrag in de Belgische asielprocedure*" van M. Claes, gepubliceerd in het Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht 2014, afl. 1, p. 59 (stuk 3);
- een kopie van de "*Guidelines on International Protection No. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees*" van UNHCR van december 2017 (stuk 4);
- een uittreksel uit het rapport "*Beyond Proof. Credibility Assessment in EU Asylum Systems*" van UNHCR van mei 2013 (stuk 5);
- een kopie van Resolutie A/RES/302 (IV) van de Algemene Vergadering van de VN van 8 december 1949 (stuk 6);
- een kopie van het rapport "*First Interim Report of the United Nations Economic Survey Mission for the Middle East*" van 16 november 1949 (stuk 7);
- een print van het rapport "*Human development goals*" van UNRWA (stuk 8);
- het persbericht "*UNRWA launches 2019 emergency appeals and budget requirement totaling USD 1.2 billion*" van UNRWA van 29 januari 2019 (stuk 9);
- het persbericht "*UNRWA still faces $1.2 billion funding shortfall for 2019*" van The Jordan Times van 26 januari 2019 (stuk 10);
- het persbericht "*Stockholm talks call for renewing financial, political commitment to UNRWA*" van The Jordan Times van 13 april 2019 (stuk 11);
- het rapport "*Nurturing instability: Lebanon's Palestinian Refugee Camps*" van International Crisis Group van 19 februari 2009 (stuk 12);
- de "*Protection Brief: Palestine Refugees living in Lebanon*" van UNRWA van juni 2018 (stuk 13);
- het document "*Liban : information sur les exigences et la marche à suivre pour un réfugié palestinien qui désire obtenir un titre de voyage; information indiquant si une vérification des antécédents criminels du demandeur est effectuée (2005-février 2014)*" van de Immigration and Refugee Board of Canada van 19 februari 2014 (stuk 14).

2.2.2. Op 5 november 2019 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus "*Palestinian Territories – Lebanon. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*" van 9 augustus 2019 en de COI Focus "*Libanon. Terugkeermogelijkheid voor Palestijnen naar Libanon*" van 5 juli 2019 voegt.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer waarbij hij de volgende stukken voegt:
- een attest van UNRWA van 9 juni 2019 (stuk 1);
- een attest van het Libanese ministerie van Binnenlandse Zaken (stuk 2);
- een attest van de Palestijnse Bevrijdingsorganisatie (stuk 3).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de

richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingewet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Álllampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming (*cf.* HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:
"*a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan

de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. De Raad benadrukt dat verzoeker de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de bestreden beslissing aangezien deze beslissing genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève. Dit onderdeel van het enig middel mist in de aangegeven mate juridische grondslag.

2.3.2.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder "*middel*" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2, 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zou zijn, nu dit slechts in algemene zin bepaalt dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet respectievelijk artikel 48/4 van die wet.

2.3.2.3. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.4. Gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM kan deze rechtsregel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Te dezen roept verzoeker de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de bestreden beslissing geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Bovendien wordt vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd. De Raad is van oordeel dat verzoeker met onderhavige procedure beschikt over een rechtsmiddel dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in voornoemde verdragsbepaling.

2.3.2.5. Aangaande verzoekers verwijzing naar artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling is overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.2.6. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij genomen is. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de rechtsregels waarvan toepassing wordt gemaakt, namelijk de artikelen 55/2 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat (A) verzoeker wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat (B) verzoeker niet in aanmerking komt voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft (A) de uitsluiting van de vluchtelingenstatus, overweegt de commissaris-generaal dat (i) verzoeker als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van UNRWA verkreeg, dat (ii) geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet om het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, dat (iii) UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon en nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren, en dat (iv) er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA. Wat betreft (B) de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, overweegt de commissaris-generaal dat (i) hoewel de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Burj Al Shamali erbarmelijk kunnen zijn, uit de eigen verklaringen van verzoeker blijkt dat zijn individuele situatie behoorlijk is, dat (ii) verzoeker zich voor zijn verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van zijn ongeloofwaardig bevonden asielrelaas, en dat (iii) burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (*cf.* RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

2.3.4. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

2.3.4.1. Juridische basis

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:
"*Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.*
Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

Artikel 12, eerste lid, a), van de richtlijn 2011/95/EU sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer "*hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn.*".

Artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:
"*Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.*

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden."

Het feit dat verzoeker een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 14, map met 'documenten', identiteitskaart, en stuk 15, documenten eerste verzoek om internationale bescherming, fotokopie UNRWA-registratiekaart). Uit niets kan afgeleid worden dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève in elk geval op verzoeker van toepassing was.

Voor de vraag of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève thans ook nog op verzoeker van toepassing is, wijst de Raad op rechtspraak van het Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, eerste lid, *sub* a), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève, ook al heeft hij het mandaatgebied van UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Dit standpunt wordt door het Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker "*om welke reden ook is opgehouden*", dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

2.3.4.2. De toepassing van deze voorwaarden

2.3.4.2.1. Het mandaat van UNRWA en de voortzetting van de activiteiten van UNRWA in het kader van zijn opdracht

Uit de informatie vervat in het administratief dossier (stuk 13, map met 'Landeninformatie', COI Focus "*Libanon: UNRWA assistance to Palestine refugees in Lebanon*" van 20 januari 2017, COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen*" van 12 juni 2015 en het rapport "*Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon*" van American University of Beirut en UNRWA) blijkt dat UNRWA nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA

tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die het wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, '*emergency cash*' voor voedsel en huur, en materiële bijstand.

Verder blijkt uit de COI Focus "*Palestinian Territories – Lebanon. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*" van 9 augustus 2019, die door verwerende partij per aanvullende nota aan de Raad werd overgemaakt, dat UNRWA met ernstige budgettaire tekorten kampt door de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1,2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, waardoor het nog opkeek tegen een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofden de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen, waardoor het deficit gereduceerd werd naar 51 miljoen dollar. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het *senior management team* van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hen beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Voor Nederland gaat het om een bedrag van 13 miljoen euro. De opschorting van de bijdragen van Zwitserland heeft enkel een impact op de geplande bijdragen voor 2020 en dus niet op de 22.5 miljoen dollar die reeds werd toegezegd voor 2019. België had eerder dit jaar reeds een bijdrage van 6.25 miljoen euro betaald. De beslissing tot opschorting heeft betrekking op een bijkomende bijdrage van 5.35 miljoen euro.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat de financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in Libanon of dat UNRWA er zijn opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COI Focus dat UNRWA in Libanon 27 klinieken heeft die meer dan 160 000 mensen behandelen. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde *Safety Net Services* (SSNP), opgezet door UNRWA, biedt bijstand aan de meer dan 61 000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de kampen in Libanon wonen. Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen voor humanitaire interventies. Uit de informatie blijkt duidelijk dat noodhulp die UNRWA levert aan de Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een *emergency appeal* voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen die beschikbaar zijn voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon.

UNRWA ondernam in 2018 in Libanon bijkomende maatregelen om tijdelijk voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheidszorg, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. Met donaties van Japan werden er in maart 2018 renovaties opgestart in het kamp Ein Al Hilweh om de buurten die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017 herop te bouwen. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd worden zodat getroffen families die omwille van slechte woonomstandigheden gevlucht waren kunnen terugkeren naar hun huizen. Bovendien heeft UNRWA de afgelopen maanden zijn investeringen in onderhoudswerken en schoonmaakoperaties in de kampen significant verhoogd. Op 8 augustus 2019 kondigde UNRWA nog aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en dus nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Met de loutere stelling dat UNRWA niet langer in staat is de nodige bijstand en bescherming te bieden en de verwijzing in dit verband naar de budgettaire tekorten van UNRWA toont verzoeker niet aan dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren of dat de UNRWA-bijstand in zijn hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1, D van het Verdrag van Genève "*om welke reden ook is opgehouden te bestaan*". Nergens uit de in het verzoekschrift aangehaalde informatie blijkt dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA zijn opdracht niet meer kan vervullen. Verzoeker argumenteert dat loutere bijstand door UNRWA niet volstaat en dat deze bijstand aan zekere kwaliteitsvereisten moet voldoen om te kunnen stellen dat UNRWA zijn opdracht vervult. Verzoeker brengt echter geen concrete en naar behoren gestaafde elementen aan waaruit zou kunnen

blijken dat de door UNRWA op heden geleverde bijstand aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon van een dermate lage kwaliteit is dat UNRWA niet langer kan worden verondersteld zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat hij tot de zogenaamde *special hardship cases* behoort of dat hij beroep diende te doen op het Emergency Program.

Nergens uit de in het verzoekschrift aangehaalde informatie blijkt dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA zijn opdracht niet meer kan vervullen. De Raad wijst er ten andere op dat voormelde door verwerende partij bijgebrachte COI Focus gebaseerd is op meerdere bronnen die van recentere datum zijn dan de informatie waarnaar verzoeker verwijst en betrekking hebben op recentere ontwikkelingen.

2.3.4.2.2. Redenen buiten verzoekers invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

Vooreerst benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest *El Kott* heeft geoordeeld "*dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.*" (§ 64, eigen onderlijning).

Zo het Hof van Justitie niet gepreciseerd heeft welke relevante factoren individueel moeten beoordeeld worden, oordeelt de Raad dat minstens (i) de mogelijkheid tot effectieve terugkeer, (ii) de algemene veiligheidssituatie en, in voorkomend geval, (iii) de persoonlijke staat van ernstige onveiligheid waarin de verzoeker zich bevindt, dienen te worden onderzocht.

2.3.4.2.2.1. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat verzoeker (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar het mandaatgebied van UNRWA in Libanon waar hij zijn gewoonlijke verblijfplaats had.

Wat betreft de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon, blijkt uit de COI Focus Libanon "*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" van 5 juli 2019, die door verwerende partij bij haar aanvullende nota werd gevoegd, dat de Libanese autoriteiten reisdocumenten uitreiken aan Palestijnen die bij UNRWA en/of bij het *Department of Palestinian Refugee Affairs* (hierna: DAPR) geregistreerd zijn. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Hoewel de procedure verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de *General Security*, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 5 juli 2019 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document. Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon gewijzigd is en verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om

aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA.

Verzoeker verwijt de commissaris-generaal zich op gedateerde informatie te beroepen en geen recente en concrete gegevens te verstrekken over de "*terugname*" door de Libanese autoriteiten en "*het aantal vluchten die zijn teruggekeerd*". Hij brengt evenwel zelf geen concrete en recente informatie bij waaruit kan blijken dat de in de bestreden beslissing weergegeven conclusie met betrekking tot de terugkeermogelijkheden van Palestijnse vluchtelingen naar Libanon niet meer *up-to-date* zou zijn. Zijn verwijzing naar het Libanese beleid in het verleden is om evidente redenen niet dienstig. Verzoeker kan voorts niet worden gevolgd in zoverre hij besluit dat hij niet in aanmerking lijkt te komen voor de aanvraag van een Libanees reisdocument omdat niet duidelijk is welk attest hij juist nodig heeft om te bewijzen dat hij in België een procedure heeft opgestart om een verblijfstitel te bekomen. Uit de informatie op de website van de Libanese ambassade waarnaar verzoeker verwijst, blijkt niet dat afgewezen Palestijnse asielzoekers die over geen enkele verblijfstitel beschikken in het land waar zij op het moment van hun aanvraag verblijven niet in aanmerking komen voor een reisdocument. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, kan nergens in de gevoegde informatie worden gelezen dat Palestijnse vluchtelingen die vanuit Canada naar Libanon wensen terug te keren over een permanent verblijfsrecht in Canada dienen te beschikken (stukkenbundel verzoeker, stuk 14). De vrees dat de Libanese ambassade in België gelijkaardige eisen zou stellen, vindt hierin bijgevolg geen steun.

2.3.4.2.2.2. De actuele veiligheidssituatie in Libanon

Er dient tevens rekening te worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in Libanon.

In de bestreden beslissing wordt over de actuele veiligheidssituatie in Libanon en in de Palestijnse vluchtelingenkampen het volgende uiteengezet:
"*Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 7 augustus 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20190514_0.pdf of https://www.cgvs.be/nl) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen*
Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.
Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh.Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.
Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.
Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch

grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.
In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geviseerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.
In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geviseerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren."

Daar waar in de motivering hierboven wordt verwezen naar de COI Focus "*Libanon – Veiligheidssituatie Update*" van 7 augustus 2018, stelt de Raad vast dat het om een materiële vergissing gaat, nu de in de beslissing opgenomen hyperlink verwijst naar de recentere versie van dit rapport van 14 mei 2019.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop de commissaris-generaal de hoger weergegeven veiligheidsanalyse steunt niet correct of niet meer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal uit de gehanteerde informatie verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

De Raad concludeert uit het voorgaande dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan worden besloten dat elke burger in Libanon zich in een situatie van ernstige onveiligheid zou bevinden. Van een systematische vervolging van de inwoners van Libanon of van het vluchtelingenkamp Burj Al Shamali is actueel geen sprake.

2.3.4.2.2.3. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

Nu de Raad op basis van de beschikbare informatie heeft vastgesteld dat de veiligheidssituatie en het niveau van het geweld in Libanon actueel niet kunnen worden beschouwd als redenen buiten de invloed en onafhankelijk van de wil van verzoeker die hem ertoe gedwongen hebben het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en/of hem verhinderen ernaar terug te keren, dient *in concreto* en op basis van een individuele beoordeling van hun verzoek te worden nagegaan of verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Een dergelijke beoordeling impliceert minstens dat (i) verzoekers vluchtmotieven, (ii) verzoekers socio-economische situatie en (iii) ieder ander element eigen aan de persoonlijke situatie van verzoeker dat hem in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid plaatst, wordt onderzocht.

2.3.4.2.2.3.1. Verzoekers vluchtmotieven

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit het vluchtelingenkamp Burj Al Shamali en daar sinds 2002 actief te zijn geweest als soldaat bij Fatah. Verzoeker verklaart in april 2017 samen met andere Fatah-leden uit Burj Al Shamali te zijn uitgestuurd naar het vluchtelingenkamp Ein Al Hilweh ter vervanging van plaatselijke Fatah-leden die er in gevechten verwikkeld waren met de islamitische groepering van Bilal Badr. Verzoekers rol zou erin hebben bestaan de kantoren van Fatah te helpen bewaken. Volgens verzoeker werden hij en zijn collega's meermaals beschoten en werden er door de islamitische groepering ook bedreigingen geuit ten aanzien van hen. Toen er in augustus 2017 een grootschalig offensief werd gepland waarbij iedereen aan het front zou worden ingezet, zou verzoeker besloten hebben niet meer te willen deelnemen. Verzoeker verklaart Libanon te hebben verlaten op 16 augustus 2017. Bij terugkeer vreest verzoeker problemen met de groepering van Bilal Badr, die hem zou viseren vanwege zijn inzet in het conflict in Ein Al Hilweh. Tevens stelt verzoeker uit Fatah te zijn gezet, waardoor Fatah hem niet meer zou beschermen en hij het risico loopt om door de Libanese autoriteiten te worden gearresteerd omwille van zijn aanwezigheid in het vluchtelingenkamp Ein Al Hilweh.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal geen geloof hecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA in Libanon te verlaten, omdat (i) uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij zelf niet aan de gevechten heeft deelgenomen in Ein Al Hilweh, omdat (ii) verzoeker nooit persoonlijk werd bedreigd door de groepering van Bilal Badr en anderhalf jaar na de feiten over geen enkele indicatie beschikt dat hij mogelijks door deze groepering wordt geviseerd, omdat (iii) verzoeker geen pogingen heeft ondernomen om te weten te komen of de jongens die samen met hem ingezet zijn geweest in Ein Al Hilweh en thans nog steeds in Burj Al Shamali verblijven daar daadwerkelijk werden geviseerd of momenteel nog worden geviseerd, omdat (iv) verzoeker zich evenmin geïnformeerd heeft over zijn huidige statuut binnen Fatah en hij bijgevolg zijn stelling dat hij eventueel een gevangenisstraf zou moeten uitzitten wegens desertie niet kan hardmaken, omdat (v) verzoeker bovendien bevestigd heeft geen vrees te kennen ten aanzien van Fatah, en omdat (vi) verzoekers stelling dat hij misschien door de Libanese autoriteiten zou kunnen worden gearresteerd omwille van zijn aanwezigheid in Ein Al Hilweh puur hypothetisch is.

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal verzoekers verzoek om internationale bescherming op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoeker betoogt dat verwerende partij verzaakt heeft aan de op haar rustende onderzoeksplicht door in het administratief dossier geen concrete en objectieve informatie op te nemen over zijn profiel, namelijk een lid van Fatah dat actief was in het kamp Ein Al Hilweh en geviseerd werd door de groepering van Bilal Badr, noch over de actuele veiligheidssituatie in Libanon. Verzoeker verwijst tevens naar algemene informatie over voormelde groepering en verwijt de commissaris-generaal hierover geen risicoanalyse te hebben gemaakt. Volgens verzoeker moet ook rekening worden gehouden met het feit dat Fatah niet langer instaat voor zijn bescherming na zijn vertrek uit Libanon.

De Raad wijst verwijst naar wat hij *supra* omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht in asielzaken heeft uiteengezet en herhaalt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek aan te brengen. De verzoeker dient een inspanning te leveren om zijn nood aan bescherming te onderbouwen aan de hand van verklaringen en ondersteunende elementen, zoals documenten en andere bewijsstukken. Uit hoger weergegeven motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zich omwille van de door hem aangehaalde gebeurtenissen, die op zich niet worden betwist, in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal bevinden bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf. Meer bepaald dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen concrete elementen voorlegt ter staving van zijn beweringen bij terugkeer naar Libanon problemen te zullen krijgen met de groepering van Bilal Badr, Fatah of de Libanese autoriteiten. De onderzoeksplicht van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) kan niet zo worden uitgelegd dat het CGVS ertoe gehouden zou zijn lacunes in de bewijsvoering van verzoeker op te vullen. Verzoeker licht overigens niet toe in welke zin objectieve informatie met betrekking tot zijn profiel, de groepering van Bilal Badr of de algemene veiligheidssituatie in Libanon een ander licht zou kunnen werpen op zijn persoonlijke situatie zoals deze blijkt uit de elementen in zijn dossier. Nog daargelaten de vaststelling dat in de bestreden beslissing een analyse wordt gemaakt van de actuele veiligheidssituatie in Libanon en dat daarbij gerefereerd wordt aan de informatie waarop deze analyse is gebaseerd, kan algemene informatie niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker zich bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal bevinden omwille van de door hem aangevoerde persoonlijke vluchtmotieven. Deze bewering dient *in concreto* te worden gestaafd en verzoeker blijft wat dit betreft in gebreke.

In de bestreden beslissing wordt voorts terecht opgemerkt dat de documenten in het administratief dossier de appreciatie van verzoekers vluchtmotieven niet in positieve zin kunnen ombuigen daar deze enkel betrekking hebben op verzoekers identiteit en lidmaatschap van Fatah en deze elementen *in casu* niet worden betwist.

Ook de stukken die verzoeker bij de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt, kunnen aan de bovenstaande appreciatie niets wijzigen.

De attesten van UNRWA en van de fractieleider van Burj Al Shamali hebben geen betrekking op verzoekers vluchtrelaas. Het attest van de Palestijnse bevrijdingsorganisatie (PLO) stelt blijkens de gevoegde vertaling in algemene bewoordingen dat verzoeker heeft deelgenomen aan verschillende gevechten tegen terroristen en "*boetedoeningen*" in de kampen van Ein Al Hilweh en Miyeh Al Miyeh en dat hij in die tijd was blootgesteld aan meer dan één moordaanslag. Hieruit blijkt niet dat verzoeker actueel door de groepering van Bilal Badr wordt geviseerd omwille van zijn deelname aan operaties in Ein Al Hilweh, noch dat hij bij terugkeer naar Libanon door Fatah of de Libanese autoriteiten dreigt te worden vervolgd omwille van zijn vertrek. Bovendien wordt in het attest vermeld dat dit op vraag van verzoeker werd verleend, zodat aan dit attest, gelet op het gesolliciteerd karakter ervan, hoe dan ook geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend.

Het betoog van verzoeker en de door hem bijgebrachte nieuwe elementen zijn niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij zich omwille van de door hem aangevoerde problemen in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond die hem ertoe gedwongen heeft het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten.

2.3.4.2.2.3.2. De socio-economische situatie van verzoeker in Libanon

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 van het EVRM is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, *§§* 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk*,* § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk*,* §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*,* § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM

28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Het criterium "*ernstige onveiligheid*" in het *El Kott*-arrest van het Hof van Justitie vereist een mate van ernst en individualisering naar analogie met de rechtspraak die het EHRM heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker dient daarbij aan te tonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Te dezen treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Burj Al Shamali erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft, wat ook blijkt uit de informatie in het rechtsplegingsdossier. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen. Verzoekers situatie dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak N. v. Verenigd Koninkrijk (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker dient bijgevolg aan te tonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in Libanon precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Hierover haalt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht het volgende aan:
"*In casu blijkt dat u school hebt gelopen, weliswaar maar tot de 6de graad van het lager onderwijs; dat u naast uw werk voor Fatah werkte in een carrosserie zaak (CGVS, pg. 4; dat uw broers in Libanon werken als taxichauffeur en huisschilders (CGVS, pg.3), dat u drie broers in België en een zus in Duitsland heeft (CGVS, pg.3) en uw broer geld stuurt naar uw moeder (CGVS, pg.4), dat uw familie eigenaar is van een huis waarin drie appartementen zijn opgenomen (CGVS, pg.3), dat u toegang had tot medische zorg van UNRWA en dat u de helft van uw reis, nl. 5000 dollar, zelf kon bekostigen (CGVS, pg.4). U stelt eveneens dat u er wel in slaagde rond te komen (CGVS, pg.4).*
Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen."

Verzoeker voert aan dat het rapport van Cedoca waarop de commissaris-generaal zich beroept met betrekking tot de levensomstandigheden in de kampen erg gedateerd is, doch verwijst zelf naar meerdere passages uit dit rapport. Verzoeker citeert verder rechtspraak van het EHRM met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Verdragsstaten voor socio-economische omstandigheden in vluchtelingenkampen en argumenteert dat de Libanese overheid een directe verantwoordelijkheid draagt voor de socio-economische omstandigheden in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon. Verzoeker dient evenwel *in concreto* aan te tonen dat de omstandigheden waarin hij bij terugkeer naar het kamp Burj Al Shamali zal terechtkomen dermate erbarmelijk zijn dat hij zich daar persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid zal bevinden en het voor UNRWA onmogelijk zal zijn hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is. De loutere

verwijzing naar arresten van het EHRM waarin dit Hof, in specifieke gevallen, geoordeeld heeft dat het lidmaatschap van een groep die systematisch wordt gediscrimineerd voldoende is om het risico op eenzelfde behandeling te individualiseren is derhalve niet dienstig.

Het ter terechtzitting neergelegde attest van 9 juni 2019 waarin staat dat verzoeker geen steun krijgt van UNRWA en niet geniet van de diensten die worden aangeboden door de afdeling Sociale Zaken, kan geen afbreuk doen aan bovenstaande analyse van verzoekers socio-economische situatie. Vooreerst dienen vragen te worden gesteld bij de authenticiteit van dit document, gelet op het wazige logo van de VN en het ontbreken van de naam en functie van de persoon die het document ondertekend heeft. Het betreft een brief die door eender wie met een tekstverwerkingsprogramma kan zijn opgesteld. Bovendien blijkt verzoeker ter terechtzitting niet in staat om enige toelichting te geven bij de inhoud van dit document. Zoals hoger vastgesteld, heeft verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaard dat hij genoten heeft van het door UNRWA verzorgde onderwijs en dat hij bij UNRWA terecht kon voor medische basiszorgen (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). De Raad merkt op dat het attest, voor zover mag worden aangenomen dat dit authentiek is, bevestigt dat verzoeker nog steeds als vluchteling geregistreerd is bij UNRWA. Uit niets blijkt dat verzoeker bij terugkeer naar het mandaatgebied van UNRWA in Libanon niet langer in aanmerking zou komen voor de hulp en bijstand die het agentschap hem overeenkomstig zijn opdracht gehouden is te verlenen. Verzoeker toont bovendien niet aan, minstens kan uit zijn verklaringen niet worden afgeleid, dat hij of zijn familie afhankelijk zijn van de steun van UNRWA om in hun elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Ook het ter terechtzitting neergelegde attest dat op 22 augustus 2019 op verzoekers vraag werd opgesteld door de fractieleider van Burj Al Shamali ter bevestiging van het feit dat verzoeker in het kamp geen eigen huis of andere eigendommen bezit, werpt geen ander licht op zijn socio-economische situatie. Immers heeft verzoeker verklaard dat hij samenwoonde met zijn broers en zijn moeder in een gebouw dat eigendom is van de familie (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Verzoeker toont niet aan – en uit niets blijkt – dat hij bij terugkeer naar Burj Al Shamali niet opnieuw onderdak zou kunnen vinden bij zijn familie.

De Raad merkt voor zover nodig nog op dat de uitlegging die verzoeker in zijn verzoekschrift geeft aan artikel 1, D, tweede zin, van het Verdrag van Genève, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in zijn arrest El-Kott, niet kan worden gevolgd. Verzoeker verwijst naar paragraaf 63 van dit arrest om te argumenteren dat de bijstand van UNRWA onder meer wordt geacht te zijn opgehouden in de zin van voormelde bepaling van het Verdrag van Genève "*indien de levensomstandigheden (in het mandaatgebied) op zich niet menswaardig zijn*". Deze interpretatie vindt evenwel geen steun in de desbetreffende paragraaf van voormeld arrest, waarin het Hof stelt dat moet worden aangenomen dat een Palestijnse vluchteling gedwongen is het mandaatgebied van UNRWA te verlaten "*wanneer hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast*" (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 63). Het onvermogen van UNRWA om levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast, dient aldus verband te houden met de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid waarin de betrokken vluchteling zich bevindt. *In casu* kan gelet op wat hoger is uiteengezet niet worden aangenomen dat verzoeker zich in Libanon persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij gedwongen werd zijn land van gewoonlijk verblijf te verlaten of dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf in dergelijke situatie dreigt terecht te komen.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

2.3.4.2.2.3.3. Andere pertinente elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoeker

In casu bespeurt de Raad na een individueel en *ex nunc* onderzoek van de elementen uit het rechtsplegingsdossier geen andere pertinente elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoeker, waaruit blijkt dat verzoeker zich in een persoonlijke staat van ernstige onveiligheid bevindt die hem ertoe gedwongen heeft het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten.

2.3.4.3. Besluit

Gelet op de voorgaande elementen, waaruit blijkt dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet en het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon en dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil gedwongen werd het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten, heeft de commissaris-generaal op goede gronden de beslissing genomen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève.

Aangezien onderhavig beroep gericht is tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, is er *in casu* geen reden om het verzoek van verzoeker om internationale bescherming te onderzoeken in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van het subsidiaire beschermingsstatuut, dat zoals dit begrip zelf aangeeft "*subsidiair*" wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt. Uit het voorgaande blijkt immers dat verzoeker kan blijven genieten van de bijstand van UNRWA en dat hij dus nog steeds als Palestijns vluchteling kan worden beschouwd.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat hij bij de individuele beoordeling van "*alle relevante factoren*", die hij *in casu* overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, eerste lid, *sub* a), van de Kwalificatierichtlijn door het Hof van Justitie in het voormelde arrest *El Kott* (§§ 61 en volgende) gemaakt heeft, alle aspecten heeft meegenomen van een onderzoek dat in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet gevoerd wordt.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
C. VAN DEN WYNGAERT	D. DE BRUYN